

R O Z H O D N U T I E

Disciplinárny senát zložený z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a členov senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Viliama Karasa, PhD., o návrhu na začatie disciplinárneho konania podanom dňa 7.4.2016 podpredsedníčkou vlády a ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky proti sudcovi Okresného súdu R. **JUDr. A. U.** pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b), písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na ústnom pojednávaní konanom v Bratislave **dňa 26. júna 2017** takto

r o z h o d o l :

JUDr. A. U., nar. X., sudca Okresného súdu R.,

u z n á v a s a v i n n ý m, ž e

ako zákonný sudca v právnej veci vedenej na Okresnom súde R. pod sp. zn. 27C/30/1999 spôsobil zbytočné prietahy v trvaní najmenej štyri roky tým, že v rozpore s ustanovením § 226 Občianskeho súdneho poriadku opakovane vo svojich rozsudkoch č. k. 27C/30/1999-632 zo dňa 22. februára 2013 a č. k. 27C/30/1999-715 zo dňa 17. septembra 2014 nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, v dôsledku čoho boli rozsudky odvolacím sudom opakovane zrušené a vrátené prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, pričom opakovane nedodrжал zákonnú lehotu v zmysle § 158 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku k vyhotoveniu a odoslaniu rozsudku, keďže rozsudok (v poradí tretí) bol vo veci vyhlásený dňa 22. februára 2013, lehota na jeho vyhotovenie a odoslanie bola predsedom Okresného súdu R. predĺžená do 22. apríla 2013, avšak vyhotovený bol až dňa 06. mája 2013 a rozsudok (v poradí štvrtý) bol vo veci vyhlásený dňa

17. septembra 2014, avšak vyhotovený bol až dňa 04. decembra 2014 a odoslaný dňa 24. februára 2015, pričom lehota na jeho vyhotovenie a odoslanie nebola predsedom Okresného súdu R. predĺžená,

t e d a

zavinene porušil povinnosti sudcu ustanovené v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov („zákon č. 385/2000 Z. z.“), podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito a v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov, ktoré malo za následok prieťahy v súdnom konaní,

č í m s a d o p u s t i l

závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z.

Z a t o s a m u u k l a d á:

Podľa § 117 ods. 5 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. **súhrnné disciplinárne opatrenie zníženie funkčného platu o 50 (päťdesiat) % na obdobie 9 (deväť) mesiacov.**

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona a § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. sa **zrušuje výrok o disciplinárnom opatrení** uložený disciplinárne stíhanému sudcovi rozhodnutím disciplinárneho senátu zo dňa 19.9.2016, sp. zn. 4 Ds 2/2016, v spojení s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu zo dňa 4.5.2017, sp. zn. 2 Dso 8/2016, právoplatným

dňa 4.5.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

O d ô v o d n e n i e :

Podpredsedníčka vlády a ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky („navrhovateľka“), podala dňa 07.04.2016 na disciplinárny senát návrh na začatie disciplinárneho konania („disciplinárny návrh“) proti sudcovi Okresného súdu R. JUDr. A. U. pre skutok v návrhu právne kvalifikovaný ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b), písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. na skutkovom základe, že

I. ako zákonný sudca konajúci vo veci vedenej na Okresnom súde R. pod sp. zn. 27C/30/1999 nedodrжал zákonnú lehotu v zmysle § 158 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku k vyhotoveniu a odoslaniu rozsudku, čím spôsobil vo veci prieťahy. Rozsudok (v poradí tretí) bol vo veci vyhlásený dňa 22.02.2013, lehota na jeho vyhotovenie a odoslanie bola predsedom Okresného súdu R. predĺžená do 22.04.2013, pričom vyhotovený bol až dňa 06.05.2013;

II. ako zákonný sudca konajúci vo veci vedenej na Okresnom súde R. pod sp. zn. 27C/30/1999 nedodrжал zákonnú lehotu v zmysle § 158 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku k vyhotoveniu a odoslaniu rozsudku, čím spôsobil vo veci prieťahy. Rozsudok (v poradí štvrtý) bol vo veci vyhlásený dňa 17.09.2014, pričom vyhotovený bol až dňa 04.12.2014 a odoslaný dňa 24.02.2015. Lehota na jeho vyhotovenie a odoslanie nebola predsedom Okresného súdu R. predĺžená;

III. ako zákonný sudca v právnej veci vedenej na Okresnom súde R. pod sp. zn. 27C/30/1999 spôsobil zbytočné prieťahy v trvaní najmenej štyri roky tým, že v rozpore s ust. § 226 Občianskeho súdneho poriadku opakovane vo svojich rozsudkoch č. k. 27C/30/1999-632 zo dňa 22.02.2012 a č. k. 27C/30/1999-715 zo dňa 17.09.2014 nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, v dôsledku čoho boli rozsudky odvolacím súdom opakovane (celkovo 4x) zrušené a vrátené prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Disciplinárny senát pri skúmaní procesných podmienok pre meritórne prejednanie disciplinárneho návrhu zistil, že subjektívna lehota, ako aj objektívna lehota na podanie

návrhu v zmysle § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. boli splnené, keďže subjektívna 6-mesačná lehota plynula odo dňa 12.10.2015 (doručenie sťažnosti A. A. R. na ministerstvo spravodlivosti, č. l. 18-20) a objektívna 4-ročná lehota (malo ísť o zavinené konanie sudcu, ktoré malo za následok priet'ahy v súdnom konaní) v čase podania disciplinárneho návrhu ešte neuplynula (skutok dokonany dňa 24.2.2015).

Navrhovateľka na pojednávaní zotrvala na podanom návrhu a jeho dôvodoch.

K návrhu JUDr. U. uviedol, že vec, ktorej sa návrh týka, je v súčasnosti predmetom odvolacieho konania, pričom prezentoval názor, že od posledného rozhodnutia odvolacieho súdu už nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, pretože žalovaná sa priznala ku konaniu, teda že napadla žalobkyňu na predmetnom rokovaní L. L. Y.. Ďalej uviedol, že od druhého do piateho rozhodnutia vo veci prešla doba 52 mesiacov, a teda každých 13 mesiacov vydal vo veci meritórne rozhodnutie.

Obhajoval sa tiež tým, že vybavoval agendu ochrany osobnosti, veci ohľadne bezpodielového spoluvlastníctva manželov, všetko veci zo zrušeného Okresného súdu R. – I.. Vo veciach ochrany osobnosti na Najvyššom súde SR mu nebola zrušená ani jedna vec, hoci žiaden sudca na Slovensku nerozhodol v tejto agende toľko vecí ako on.

Podrobne sa vyjadroval aj k ďalším veciam, v ktorých je proti nemu vedené disciplinárne konanie, pričom vo veci sp. zn. 3 Ds 2/2016 bol pribratý znalec z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie neurológia, či je psychicky v poriadku. Prehlásil, že zdravotne sa cíti úplne v poriadku, pričom žiadal, aby pojednávanie v prejednávanej veci bolo odročené až do vypracovania znaleckého posudku, pokiaľ rozhodnutie o pribratí znalca bude právoplatné s tým, že dovtedy by mal rozhodnúť aj odvolací súd vo veci sp. zn. 27C/30/1999 o odvolaní proti poslednému rozsudku vydanému dňa 18.3.2016.

K včas nenapísaným rozhodnutiam v bodoch I. a II. disciplinárneho návrhu uviedol, že v prvom vytýkanom prípade išlo o lehotu niekoľkých dní, cca 2 týždne a v druhom prípade o prekročenie lehoty približne o 2 mesiace, čo nepopiera a odstupom času sa k dôvodom nevedel vyjadriť s tým, že možno písal iné rozhodnutie. Ďalej uviedol, že rozhodnutia vo veci ochrany osobnosti sú právne náročné, ide doslova o pipláčku, a preto im treba venovať mimoriadnu pozornosť z hľadiska ich odôvodnenia.

Disciplinárny senát vykonal na ústnom pojednávaní dokazovanie aj oboznámením listinných dôkazov, najmä podstatným obsahom spisu v prejednávanej veci vrátane

rozhodnutí z iných disciplinárnych konaní disciplinárne stíhaného sudcu sp. zn. 1 Ds 2/2016 (rozhodnutie nie je právoplatné, bolo podané odvolanie, o ktorom nebolo zatiaľ rozhodnuté) a sp. zn. 1 Ds 18/2013 (rozhodnutie právoplatné dňa 27.8.2014, uznanie viny zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. s upustením od uloženia disciplinárneho opatrenia), hodnotenia disciplinárne stíhaného sudcu a ročný stav v jeho oddelení, ako aj rozhodnutia o pribratí znalca vo veci sp. zn. 3 Ds 2/2016 a odvolania JUDr. U. proti tomuto rozhodnutiu (predložené na ústnom pojednávaní JUDr. U.). Ďalej bol oboznámený podstatný obsah pripojeného spisu Okresného súdu R. sp. zn. 27C/30/1999, z neho najmä žalobu a príslušné prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia uvedené vo vymedzení skutku v disciplinárnom návrhu, rozhodnutie predsedu okresného súdu o predĺžení lehoty na vyhotovenie rozsudku zo dňa 22.2.2013 a jednotlivých úprav (pokynov) ohľadom vyhotovení a odoslani rozsudkov zo dňa 22.2.2013 a 17.9.2014, ako aj podstatný obsah pripojených spisov ohľadom disciplinárnych konaní sp. zn. 4 Ds 2/2016 a 2 Dso 8/2016.

Pred ústnym pojednávaním (dňa 21.6.2017) doručil disciplinárnemu senátu predseda Okresného súdu R. nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 871/2016-51 zo dňa 23.3.2017, ktorý bol rovnako oboznámený na ústnom pojednávaní a ktorým bolo postupom Okresného súdu R. v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/30/1999 konštatované porušenie práva A. A. R. (účastníčky, ktorá podala žalobu) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s priznaním finančného zadosťučinenia v sume 6.600 eur a úhrad trov právneho zastúpenia.

S poukazom na oboznámený nález Ústavného súdu SR a rozhodnutie v disciplinárnej veci sp. zn. 2 Dso 8/2016 navrhovateľka na ústnom pojednávaní navrhla, aby disciplinárny senát právne posúdil konanie JUDr. U. ako závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu a uložil mu disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu.

S takýmto zmeneným návrhom JUDr. U. nesúhlasil a zdôraznil, že jemu 54 ročnému sudcovi je navrhované odvolanie z funkcie sudcu, čo pôvodne navrhované nebolo. Vo svojich rozhodnutiach vždy zhrnul, čo zistil a právne posúdil a napísal, prečo tak rozhodol. Z pohľadu posúdenia veci odvolacím súdom sa nemá ako brániť, keď je vydaný aj nález ústavného súdu. V ďalšom konaní môže byť na základe mimoriadneho opravného prostriedku rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené a dajú mu za pravdu a čo potom s tým rozhodnutím spraví, na čo

mu to potom bude. Navrhol opätovne, aby disciplinárny senát pojednávanie odročil do rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní vo veci sp. zn. 27C/30/1999.

Podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprimeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. závažným disciplinárnym previnením je zavinené konanie sudcu, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní.

Podľa § 117 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. za závažné disciplinárne previnenie alebo za priestupok, ktorý má súčasne povahu závažného disciplinárneho previnenia, disciplinárny senát uloží niektoré z týchto disciplinárnych opatrení:

- a) preloženie sudcu na súd nižšieho stupňa,
- b) zníženie funkčného platu o 50% až 70% na obdobie troch mesiacov až jedného roka,
- c) odvolanie z funkcie predsedu súdu alebo podpredsedu súdu, ak ide o závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. c), alebo
- d) vydanie a zverejnenie rozhodnutia o tom, že dotknutý sudca v príslušnom roku nepreukázal zákonom ustanoveným spôsobom zdroj svojich majetkových prírastkov, čím mohol narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.

Podľa § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárny senát pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliada najmä na rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia.

Podľa § 129 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia alebo priestupku, rozhodne, že je vinný, a uloží mu disciplinárne opatrenie podľa tohto zákona.

Na základe vykonaného dokazovania mal disciplinárny senát preukázané bez akýchkoľvek pochybností, že sudca JUDr. A. U. spáchal skutok uvedený v podanom disciplinárnom návrhu.

Bolo nepochybne preukázané, že vo veci Okresného súdu R. sp. zn. 27C/30/1999 bola podaná žaloba o ochranu osobnosti ešte dňa 10.9.1999 a bola pridelená zákonnému sudcovi JUDr. A. U..

Vec do dňa konania ústneho pojednávania v prejednávanej disciplinárnej veci nie je právoplatne skončená (vec je predmetom odvolacieho konania), hoci prvostupňový súd vo veci rozhodoval 5 - krát a z toho 4 - krát mu odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie aj s vysloveným právnym názorom pre nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia a povinnosti sudcu vypracovať a odôvodniť rozsudok v súlade s ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku („OSP“).

Odvolací súd (Krajský súd v Bratislave) opakovane, a to aj v rozhodnutiach č. k. 2Co/447/2011-612 zo dňa 23.8.2012 a č. k. 2Co/57/2014-696 zo dňa 28.2.2014, nielen vytýkal nedostatky napadnutých rozsudkov, ale veľmi podrobne a až inštruktívne poučoval sudcu nielen akých pochybení sa dopustil, prečo je rozsudok nepreskúmateľný, ale ako aj má postupovať v ďalšom konaní, čo však JUDr. U. vôbec nerešpektoval vo svojich meritórnych rozhodnutiach vrátane rozsudkov č. k. 27C/30/1999-632 zo dňa 22.2.2013 a č. k. 27C/30/1999-715 zo dňa 17.9.2014, ktoré boli formálne a obsahovo v podstate vždy zopakovaním predošlého meritórneho rozhodnutia vrátane neodstránenia odvolacím súdom vytýkaných pochybení.

Z opakovaných dôvodov uvádzaných v rozhodnutiach odvolacieho súdu je zrejماً nedôvodnosť obhajovania sa sudcu JUDr. U. bez ohľadu na náročnosť agendy, jeho zaťaženia alebo spôsobu písania jeho rozhodnutí. Vec nie je skutkovo a právne náročná a iba opisovanie spisu alebo predchádzajúcich rozhodnutí nemohlo sudcu neprímerane zaťažiť.

Neschopnosť alebo neochota akceptovať a byť viazaný právnym názorom súdu vyššieho stupňa (§ 226 OSP) je zrejماً z obsahu jeho prvostupňových rozhodnutí vo veci sp. zn. 27C/30/1999, ako aj rozhodnutí odvolacieho súdu vo všetkých zrušených veciach.

Podrobný opis dôkazov, ktoré boli vykonané sudcom na pojednávaniach, nie je písomne vypracované rozhodnutie v zmysle § 157 ods. 2 OSP. Odôvodnenie rozsudku iba opisáním obsahu spisu je nepochopením povinností, ktoré pre každého sudcu vyplývajú nielen z ust. § 157 ods. 2 OSP, ale aj z ďalších zákonných ustanovení týkajúcich sa povinností sudcu, najmä vo vzťahu k vybavovaniu veci bez zbytočných prietahov.

Úmyselným ignorovaním najmä ust. § 226 OSP a § 157 ods. 2 OSP sudca JUDr. A. U. zaviniť, že vec, v ktorej je zákonným sudcom od roku 1999, právoplatne nebola doteraz skončená a tom nič nemení sudcom uvádzaná skutočnosť, že vo veci opakovane meritórne rozhodol, keďže tieto meritórne rozhodnutia boli nepreskúmateľné.

Podľa § 226 OSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok s účinnosťou od 1.7.2016 došlo k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Aj do nového Civilného sporového poriadku bola prevzatá doterajšia úprava § 226 OSP, ktorá v § 391 CSP upravuje viazanosť súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu v prípade, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, napr. PL. ÚS. 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. To znamená okrem iného aj to, že každý adresát právnej normy sa môže dôvodne spoliehať na to, že všeobecný súd nielenže bude platné právo aplikovať, ale i na to, že bude rešpektovať právny názor, ktorým je viazaný, ak mu takúto povinnosť ukladá zákon, opačný prístup už sám osebe predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

Ani nezávislosť sudcov všeobecných súdov pri ich rozhodovaní podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. nie je absolútna a bez akýchkoľvek hraníc a podmienok. Keby sa nezávislosť chápala tak, že sudca môže rozhodnúť hocijako, viedlo by to k svojvôli, pretože v takom prípade by sudca sám tvoril právo podľa svojich predstáv a vystupoval by ako zákonodarca. V právnom štáte to nemožno takto vysvetľovať. Tomu nasvedčuje aj samotný text ust. § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., v zmysle ktorého sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom musí rešpektovať i zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto hranicou stanovenou zákonom je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona.

V tomto prípade bolo takýmto zákonným ustanovením § 226 OSP, ktoré jednoznačne ustanovuje, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Takáto povinnosť vyplýva aj z ust. 2 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitnými predpismi, ktorým je napríklad Občiansky súdny poriadok, je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil súd vyššieho stupňa.

Svojim konaním, resp. aj nekonaním disciplinárne stíhaný sudca porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj ustanovenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. týkajúcich sa prejednávania veci v primeranej lehote a bez zbytočných prietáhov.

Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu disciplinárne stíhaným sudcom je hlavnou z príčin spôsobenia neprimeraných prietáhov v predmetnej veci, pričom išlo o zavinené konanie sudcu (úmyselné nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu, čo vyplýva z charakteru a opakovania konania disciplinárne stíhaného sudcu, ktorý musel vedieť o povinnosti viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 OSP), a preto bol skutok disciplinárnym senátom právne posúdený ako závažné disciplinárne konanie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., nie však ako v disciplinárnom návrhu aj podľa 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z., keďže tieto ustanovenia sú v pomere špeciality, a teda v prípade, že zavinené konanie sudcu má za následok prietahy v súdnom konaní, je nutné také konanie právne posúdiť podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., a to bez ohľadu na to, či je škodlivosť konania zvýšená, keďže zavinené konanie sudcu so spôsobením prietáhov v súdnom konaní je podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. samo osebe závažným disciplinárnym previnením.

Disciplinárny senát zároveň formálne upravil aj znenie skutkovej vety tak, že konanie disciplinárne stíhaného sudcu v bodoch I. až III. disciplinárneho návrhu zahrnul do jedného skutku, ktorý zahŕňa celé konanie sudcu bez oddeľovania oneskoreného vypracovania dotknutých súdnych rozhodnutí a nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu, pričom opravil nesprávne uvedený dátum vydania rozsudku zo dňa 22.2.2013 (v bode III. disciplinárneho návrhu bol uvedený rok 2012). Zároveň bola príslušným spôsobom doplnená právna veta v tomto rozhodnutí v zmysle zákonnej formulácie vyplývajúcej z § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z.

Ohľadom nedodržania zákonnej lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku disciplinárne stíhaným sudcom uvádza disciplinárny senát nasledujúce skutočnosti.

Z pripojeného spisu Okresného súdu R. sp. zn. 27C/30/1999, a to z jednotlivých úprav (pokynov) ohľadom vyhotovení a odoslani rozsudkov zo dňa 22.2.2013 a 17.9.2014, vyplývajú skutočnosti uvádzané v disciplinárnom návrhu, teda že predmetné rozsudky neboli vyhotovené a odoslané v lehote určenej zákonom.

Pokiaľ disciplinárne stíhaný sudca poukazoval na pomerne krátke lehoty, ktoré „prekročil“ pri vypracovaní súdnych rozhodnutí (bod I. a II. disciplinárneho návrhu), jeho obhajobu by bolo za určitých okolností možné akceptovať najmä ohľadom bodu I. disciplinárneho návrhu, ak by boli tieto skutočnosti vytrhnuté z celku a z kontextu.

Ust. § 158 ods. 5 OSP určuje lehoty na vyhotovenie a odoslani rovnopisu písomného vyhotovenia rozsudku odo dňa jeho vyhlásenia.

Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, disciplinárny senát prihliadal na takéto lehoty, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci.

Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutých v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu.

Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku Ústavy SR, nemožno preto vyvodzovať len zo skutočností, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách.

V prejednávanej veci však disciplinárny senát zohľadňoval celé konanie sudcu vo vzťahu k dĺžke konania, ktoré úmyselne zavinił aj tým, že meritórne rozhodnutia nevypracoval včas, opakovane nedodržił dotknuté lehoty ustanovené v zákone, najmä ak mu bola predsedom súdu ohľadom rozsudku uvedenom v bode I. disciplinárneho návrhu predĺžená lehota a v bode II. disciplinárneho návrhu mu lehota na vypracovanie rozsudku nebola predsedom súdu ani predĺžená, pričom zo spisu nevyplýva, že by sudca vôbec o to v tomto prípade aj požiadal.

Disciplinárny senát sa nestotožnił s návrhom uplatneným navrhovateľkou na ústnom pojednávaní, aby bol skutok kvalifikovaný ako závažné disciplinárne previnenie

nezlučiteľné s funkciou sudcu s uložením disciplinárneho opatrenia odvolania z funkcie sudcu.

Podľa § 116 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu je

a) výkon funkcie sudcu počas nariadenej pohotovosti sudcu a počas pracovného času pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok,

b) spáchanie závažného disciplinárneho previnenia napriek tomu, že už mu bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie,

c) nespôsobilosť sudcu hodnoverným spôsobom preukázať zdroj značných majetkových prírastkov, ktoré zjavne presahujú súhrn jeho plátov a iných vyčíslených príjmov,

d) konanie uvedené v odseku 2 písm. a), c), d) a j), ak je vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné priťažujúce okolnosti nezlučiteľné s funkciou sudcu,

e) porušenie zákonných podmienok náhodného pridelovania vecí senátom, sudcom a súdnym úradníkom a náhodného prerozdelenia už pridelených vecí,

f) nepreukázanie požadovaných výsledkov v práci sudcu na základe hodnotenia sudcu s výrokom "nevyhovujúci", ak predchádzajúce dve hodnotenia sudcu boli s výrokom "nevyhovujúci".

Z citovaného ustanovenia § 116 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. vyplýva, že navrhovateľka svoj návrh opierala o text písmena b) tohto ustanovenia (prítom iný zákonný dôvod v prejednávanej veci ani nepripadal do úvahy), podľa ktorého sa pre naplnenie závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu vyžaduje spáchanie závažného disciplinárneho previnenia napriek tomu, že už sudcovi bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie.

Uvedené ustanovenie sa však na prejednávanú vec nevzťahuje, resp. nie je možné ho aplikovať, keďže disciplinárne stíhaný sudca bol už síce za závažné disciplinárne previnenie uznaný vinným podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., a to rozhodnutím disciplinárneho senátu zo dňa 19.9.2016, sp. zn. 4 Ds 2/2016, v spojení

s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu zo dňa 4.5.2017, sp. zn. 2 Dso 8/2016, právoplatným dňa 4.5.2017, avšak vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu bolo disciplinárne stíhanému sudcovi ukladané v prejednávanej veci súhrnné disciplinárne opatrenie, keďže prejednávaný skutok spáchal skôr, ako bolo vyhlásené odsudzujúce rozhodnutie disciplinárnym senátom v inej veci (skutok bol v prejednávanej veci dokonaný dňa 24.2.2015 a prvostupňové rozhodnutie disciplinárneho senátu v inej veci bolo vyhlásené dňa 19.9.2016). Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovaná zmena právnej kvalifikácie konania disciplinárne stíhaného sudcu neprípada do úvahy, takže v tomto smere nebolo ani nutné postupovať primerane podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku (vzhľadom na ust. § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.).

V tejto súvislosti treba uviesť, že disciplinárny senát neakceptoval žiadosť disciplinárne stíhaného sudcu, aby bolo ústne pojednávanie odročené do rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní voči rozsudku (v poradí piateho) Okresného súdu R. č. k. 27C/30/1999-849 zo dňa 18.3.2016, resp. do vypracovania znaleckého posudku v inej disciplinárnej veci sudcu vedenej pod sp. zn. 3 Ds 2/2016, kde bol pribratý znalec z odvetvia neurológia.

Disciplinárny senát nezistil žiadne relevantné skutočnosti pre akceptovanie takého postupu, keďže uvedený v porade piaty rozsudok vydaný disciplinárne stíhaným sudcom vo veci Okresného súdu R. sp. zn. 27C/30/1999 nie je predmetom disciplinárneho návrhu a taktiež disciplinárny senát nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na potrebu resp. nutnosť posudzovania zdravotného stavu sudcu v prejednávanej veci a skutočnosť, že v inej disciplinárnej veci bol pribratý znalec (navyše rozhodnutie o tom ešte ani nemá byť právoplatné, keďže bolo podané odvolanie sudcom), nie je pre konajúci disciplinárny senát určujúca.

Disciplinárny senát ohľadom obrany disciplinárne stíhaného sudcu, že na základe mimoriadneho opravného prostriedku môže byť dotknuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené, uvádza, že zákon č. 385/2000 Z. z. v tejto súvislosti upravuje inštitút obnovy disciplinárneho konania, pričom však a predovšetkým Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze č. k. II. ÚS 871/2016-51 zo dňa 23.3.2017 už konštatoval v postupe Okresného súdu R. v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/30/1999 porušenie práva účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na pojednanie záležitostí

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z pohľadu ukladaného disciplinárneho opatrenia disciplinárny senát uvádza, že v disciplinárnom návrhu bolo navrhnuté uložiť sudcovi zníženie funkčného platu o 50% na obdobie 3 mesiacov, pričom podľa § 117 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. je možné v prejednávanej veci sudcovi uložiť disciplinárne opatrenie zníženie funkčného platu o 50% až 70% na obdobie troch mesiacov až jedného roka.

Ako vyplýva z už vyššie uvedeného, disciplinárny senát zistil, že prejednávany skutok bol sudcom spáchaný skôr ako bolo disciplinárnym senátom vyhlásené iné rozhodnutie, ktorým bol sudca uznaný vinným za iný skutok, a to rozhodnutie disciplinárneho senátu zo dňa 19.9.2016, sp. zn. 4 Ds 2/2016, v spojení s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu zo dňa 4.5.2017, sp. zn. 2 Dso 8/2016, právoplatným dňa 4.5.2017, ktorým bol uznaný vinným za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. s uložením disciplinárneho opatrenia zníženia funkčného platu o 50% na obdobie 6 mesiacov, pričom skutok spočíval v tom, že sudca mal v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde R. pod sp. zn. V-2 10C/75/1996 spôsobiť zbytočné prierahy svojim nesústredeným a neefektívnym postupom v období od 26.9.2000 do 19.9.2016.

Podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. sa pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu má primerane použiť prvá časť Trestného zákona, ak zákon č. 385/2000 Z. z. neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné, čo zahŕňa aj posudzovanie a ukládanie disciplinárneho opatrenia.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý bol spáchaný skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený, odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Disciplinárny senát je toho názoru, že vzhľadom na citované ustanovenia § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a § 42 ods. 1 Trestného zákona v prejednávanej veci má byť sudcovi ukladané jedno súhrnné disciplinárne opatrenie za prejednávany skutok a za skutok,

za ktorý bol uznaný vinným v disciplinárnej veci vedenej pod sp. zn. 4 Ds 2/2016 v spojení so sp. zn. 2 Dso 8/2016. Pritom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Vzhľadom na vyššie podrobne rozvedený rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia sudcu, disciplinárny senát rozhodol, že skôr uložené disciplinárne opatrenie primerane sprísni s ohľadom na navrhované disciplinárne opatrenie uvedené v disciplinárnom návrhu a skutočnosť, že disciplinárny senát ukladal disciplinárne opatrenie za dva závažné disciplinárne previnenia sudcu spočívajúce v zavinenom konaní sudcu, ktoré malo za následok v dvoch veciach niekoľkoročné priet'ahy v súdnom konaní, a preto uložil sudcovi súhrnné disciplinárne opatrenie zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie 9 mesiacov.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o disciplinárnom opatrení uloženom disciplinárne stíhanému sudcovi skorším právoplatným rozhodnutím, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Takto uložené disciplinárne opatrenie považuje disciplinárny senát za súladné so zákonom, primerané, spravodlivé a postačujúce na dosiahnutie účelu disciplinárneho konania s tým, že má za to, že bude aj vplývať na sudcu, aby sa v budúcnosti také konanie z jeho strany neopakovalo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok.

V Bratislave, dňa 26. júna 2017

JUDr. Peter Š t i f t , v. r.

predseda disciplinárneho senátu

Vypracovala: JUDr. Marta Polyáková

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová